

vexilotologie

106

ISSN 1211-2615

ZPRAVODAJ VEXILOLOGICKÉHO KLUBU V PRAZE 3

vexilotogie

106

ISSN 1211-2615

ZPRAVODAJ VEXILOLOGICKÉHO KLUBU V PRAZE 3

Roman Klimeš

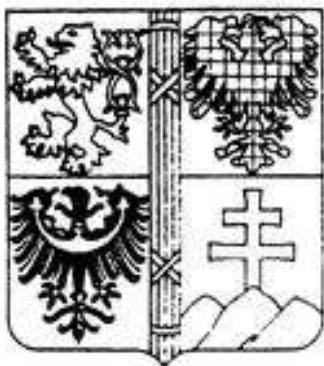
SYMBOLY ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY Z LET 1916 - 1918

V době vypuknutí 1. světové války v roce 1914 neměli čeští politici jednotný názor na další politický vývoj. Většina z nich nepředpokládala, že se rakousko-uherská monarchie rozpadne. Tomáš Garrigue Masaryk, poslanec rakousko-uherského sněmu, došel však již na konci r. 1914 k názoru, že Rakousko-Uhersko nelze reformovat. Předpokládal vítězství Dohodových mocností a rovněž, že pouze rozhodnutí bojovat na straně Dohody přinese českému národu samostatnost a svobodu. Již v prosinci 1914 odejel do zahraničí, aby organizoval a propagoval českou věc. Byl to jeho spolupracovník dr. Edvard Beneš, jenž zajišťoval spojení mezi ním a domácí protirakouskou organizací českých politiků (tzv. Maffii). Autorita T.G.Masaryka, jeho známost ve světě a finanční podpora amerických krajanů, to vše bylo předpokladem úspěchu odbojové činnosti. Dalším pozdějším význačným činitelem odboje byl Slovák Milan Rastislav Štefánik. Tento důstojník francouzského letectva se zotavoval od 24. listopadu 1915 v Nemocnici královské matky v Římě. Kvalitní lékařskou péčí mu zde zajistila Klára Boas de Jouvenel, v jejímž pařížském salónu se scházeli významní politici, novináři a diplomaté. Ani v nemocnici M. R. Štefánik nezahálel a psal různé letáky, které nabádaly Slovany bojující v armádách Ústředních mocností k dezerci. Na začátku prosince 1915 po svém návratu do Paříže se zařadil mezi vždy vítané hosty. Jako "lev salónů" velmi přispěl k popularizaci československé myšlenky a k seznámení s cíli československého zahraničního odboje (1). V Paříži se prostřednictvím svého vojenského přítele malíře Ludvíka Strimpla seznámil 13. prosince 1915 s dr. Edvardem Benešem, který v Paříži pobýval již od podzimu. V únoru 1916 se Štefánik stal tajemníkem Československého zahraničního komitétu a podílel se rovněž na přeměně tohoto komitétu v nový ústřední orgán československého odboje, v Národní radu československou (Conseil national des pays tchèques). Postupně se vžilo užívání názvu "Československá národní rada". (2) Jejím předsedou byl prof. dr. T.G.Masaryk, generálním tajemníkem dr. E.Beneš a místopředsedou poslanec Josef Dürich. Podporu československým požadavkům poskytly vojenské jednotky, tzv. legie, jež se vytvářely z českých a slovenských zajateců a zběhů rakousko-uherské armády. Prestiž zahraničního odboje se projevila v dosažení dohody s francouzskou vládou o ustavení samostatného vojska ve Francii koncem roku 1917. Čeští poslanci vyhlásili 6. ledna 1918 Tříkrálovou deklaraci, jež zdůrazňovala sebeurčení národů. Čtrnáctibodové prohlášení amerického prezidenta W. Wilsona z 8. ledna 1918 i stávky a vzpoury v rakousko-uherské armádě potvrdily správnost nastoupené cesty. V květnu 1918 byla podepsána tzv.

2011

Pittsburghská dohoda o spojení Čechů a Slováků v jednom státě. Dne 3. září 1918 uznaly Spojené státy Československou národní radu de facto a 14. října téhož roku se ustavila prozatimní československá vláda s prezidentem T.G.Masarykem. Ta vydala 18. října 1918 Washingtonskou deklaraci jako prohlášení československé samostatnosti. Přijetí podmínek amerického prezidenta W.Wilsona rakousko-uherským ministrem zahraničních věcí hrabětem Andrássym ze dne 28. října 1918 mělo za následek okamžité vyhlášení samostatného československého státu v Praze.

Znak Československé národní rady (obr. 1) byl užíván na zahraničních dokumentech Rady od roku 1918. Jeho autorem byl americký Čech, grafik Rudolf Růžička

Obr. 1

(3). Tvořil jej čtvrcený francouzský štít polcený svazkem Svatoplukových prutů symbolizujících jednotu naší republiky. První pole neslo znak Čech, na červeném štítu stříbrný lev se zlatou zbrojí a zlatým jazykem. Druhé pole bylo znakem Moravy, na modrému poli červeno-bile šachovaná orlice se zlatou zbrojí, zlatým zobákem a zlatým jazykem. Ve třetím poli byl znak Slezska, tj. černá orlice s červenou zbrojí, červeným zobákem a červeným jazykem ve zlatém poli. Poslední čtvrté pole neslo znak Slovenska, na červeném štítu tři modré pahorky, z nichž vyrůstá stříbrný dvojitý (patriarší) kříž. Na některých vyobrazeních je štít ještě úzce stříbrně lemován, stejně jako jednotlivá pole. Žádný ze znaků zemí koruny české není korunován.

Stejně jako znak i pečet' Československé národní rady vytvořil Rudolf Růžička. Na tomto symbolu (obr. 2) se však nenachází znak na francouzském štítu. Nýbrž pro účely pečetě

byl znak upraven tak, aby lépe vyplňoval její kruhovou plochu. Štít je nahoře i dole ve formě oblouku a navíc je položen ještě na věneček, který se skládá z malých kulatých kroužků. Pečet' je orámovaná vně i uvnitř dvojitým mezikružím, uprostřed něhož je opis ČESKOSLOVENSKÁ NÁRODNÍ RADA a dole slovo PRESIDIUM. Před začátkem a za koncem slova je po jednom malém kroužku. Průměr pečetě činí asi 60 mm. (4) Jejím předchůdcem byla pečet' s tzv. legionářským znakem. Byla otištěna na dokumentu z 13. srpna 1918, který podepsal T.G.Masaryk.

Obr. 2

rady byla poprvé publikována v září 1918 na propagacním materiálu ČNR ve Washingtonu (5). V barevném provedení se na tomto tisku nacházejí historické znaky Čech, Moravy, Slezska a Slovenska, znak zemí koruny české, československá vlajka, znak a vlajka Československé národní rady. Tento barevný tisk je pouze s anglickým textem. V části, která se týká vlajky Rady, se píše: *Jen sám příští parlament československého státu může přijmout oficiální vlajku státu. Během této války Československá národní rada, prozatimní vláda Čechoslováků, přijala za své oficiální barvy bílou a červenou v modrém poli. V jejich středu jsou iniciały ČS. insignie československých armád ve Francii a Itálii. Modré pole pochází z barvy tří pohoří Tatry, Maří a Fatry na slovenském znaku. Nad žerdí ční čtyři propojené*

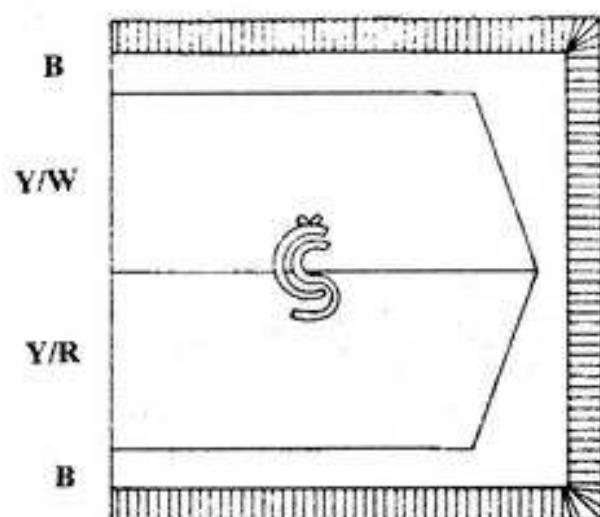
kruhy symbolizující čtyři země, které tvoří československý stát: Čechy, Moravu, Slezsko a Slovensko. (6)

Je třeba dodat, že iniciály byly žluté a modré pole mělo světlejší odstín. Vlajka byla modře lemována na horním, dolním a vlajícím okraji, zatímco bilo-červené pole bylo zakončeno tupým klinem (obr. 3). Jejím autorem byl M.R. Štefánik, jenž sám vysvětloval její symboliku takto: "Válečná vlajka československé armády je prostá: barva bílá, červená a modrá v podobě klinu. Jim lámali jsme ledy nepochopení, nepřizně, zášti a zloby. Bílá a červená naše barva stkví se na modrém pozadí jako na blankytne obloze, z níž bohdá navždy zahnány mraky poroby."(7) Tato vlajka byla také zavedena na sklonku roku 1918 jako československá válečná vlajka a prapor po návštěvě M.R. Štefánika u ruských legií na Sibiři.

Poznámky:

- (1) V Zuberc: Milan Rastislav Štefaník Praha 1990
- (2) Podle sdělení Z. Svobody se první oficiální užití tohoto názvu (The Czechoslovak National Council) objevilo v Prohlášení nezávislosti československého národa ze dne 18. října 1918
- (3) M. Hlinomaz v článku Československá státní symbolika od r. 1918 otištěném v Prostoru 7.11.1992 však přisuzuje autorství architektu Josefu Mrázkovi
- (4) Za poskytnutí její kresby děkuji M. Hlinomazovi
- (5) The Czechoslovak Flag, Historic Coat of Arms of the Czechoslovak Lands, Arms and Flag of the Czechoslovak National Council Washington 1918
- (6) Viz též český překlad na 2. straně obálky publikace Naši vojáci v zahraničí Praha 1994
- (7) Citováno v knihách Z. Svobody: Československá státní a vojenská symbolika Praha 1990, s. 30 a Česká státní a vojenská symbolika Praha 1995, s 15 podle díla Štefánik I., red. Š. Osuský a B. Pavlů, Bratislava 1938, s. 284

R. Klimeš describes the arms, seal and flag of the Czechoslovak National Council (CNC) used in 1918. Both the arms (Fig. 1) and the seal (Fig. 2) were designed by the graphic artist R. Ričička. The arms consisted of a quartered shield with Czech Lands arms, bisected in the middle by the Prince Svatopluk bundle of twigs signifying the unity of the republic. The pamphlet The Czechoslovak Flag published in Washington in September 1918 stated that "the provisional government of the Czechoslovaks has adopted as its official colours white and red in a blue field. In the centre are the initials ČS, the insignia of the Czechoslovak armies in France and Italy. The blue field is taken from the colour of the three mountains Tatra, Matra and Fatra on the Slovak coat of arms. Surmounting the staff of the flag are four interlaced rings, symbolic of the four component lands of the Czechoslovak State: Bohemia, Moravia, Silesia, Slovakia". The flag of the CNC (Fig. 3) is said to be designed by General Štefánik and was used as the Czechoslovak War Flag after the General inspected the Legion units in Siberia at the end of 1918. He explained its symbolism thus: "The war flag of the Czechoslovak army is plain: colours: white, red, blue, blue like a wedge which we have used to smash an iceberg of misunderstanding, disfavour, resentment and malice. Our white and red colours appear on a blue background as they may appear on a blue sky; from which, God willing, the cloud of subjugation has been banished forever."

Obr. 3

Jan Tejkal

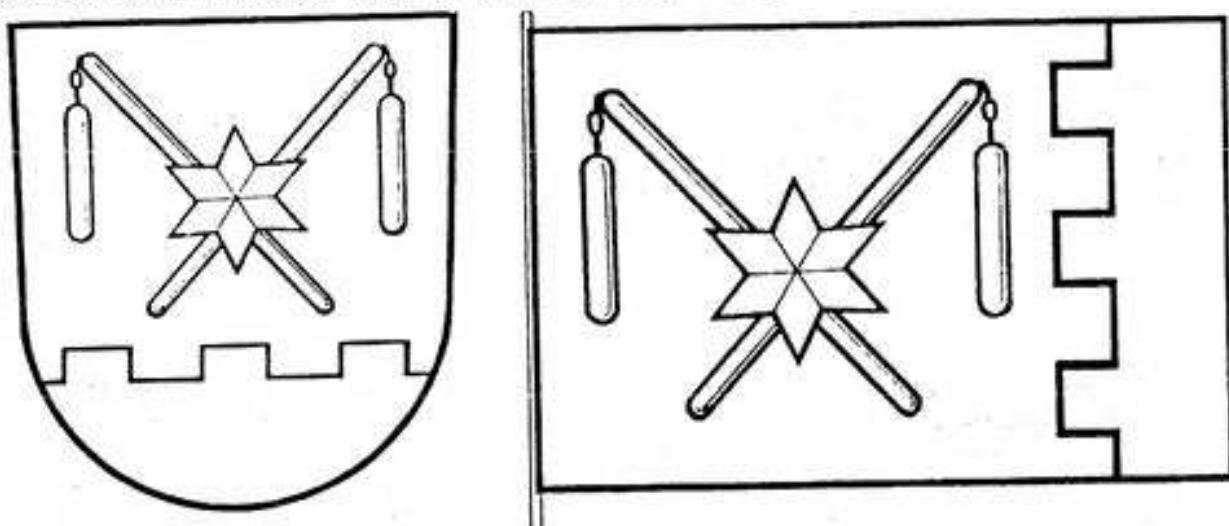
NOVÉ PAPORY A ZNAKY OBCÍ OKRESU JESENÍK

V souvislosti s obnovou obecní samosprávy je možno v posledních letech zaznamenat ze strany představitelů měst i obcí bez městského statutu zvýšený zájem o heraldickou a vexilogickou symboliku. Lokality s historickými symboly tak "oprašují" polozapomenuté znaky a papory, zatímco mimoměstská samosprávná sídla přistupují na základě par. 5 zákona č. 367 ČNR o obcích z r. 1990 ke tvorbě symbolů zcela nových. Tuto tendenci lze spatřit rovněž v rámci nejmladšího okresu České republiky, kde k dnešnímu dni disponují svým novým znakem a paporem čtyři obce bez městského statutu.

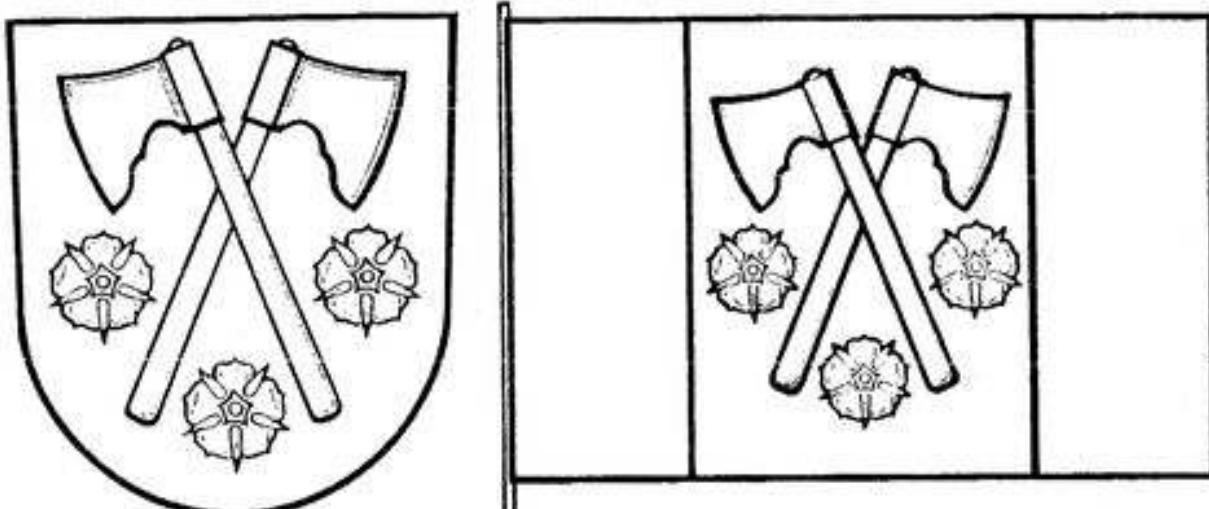
Pionýrem komunální

symboliky na Jesenicku se stala obec **HRADEC-NOVÁ VES**. Návrh znaku a paporu, připravený autorem tohoto pojednání, ji byl parlamentním Podvýborem pro heraldiku schválen dne 15.4.1997. Znak se odtud blazonuje slovy "*v zeleném štítě nad stříbrnou*

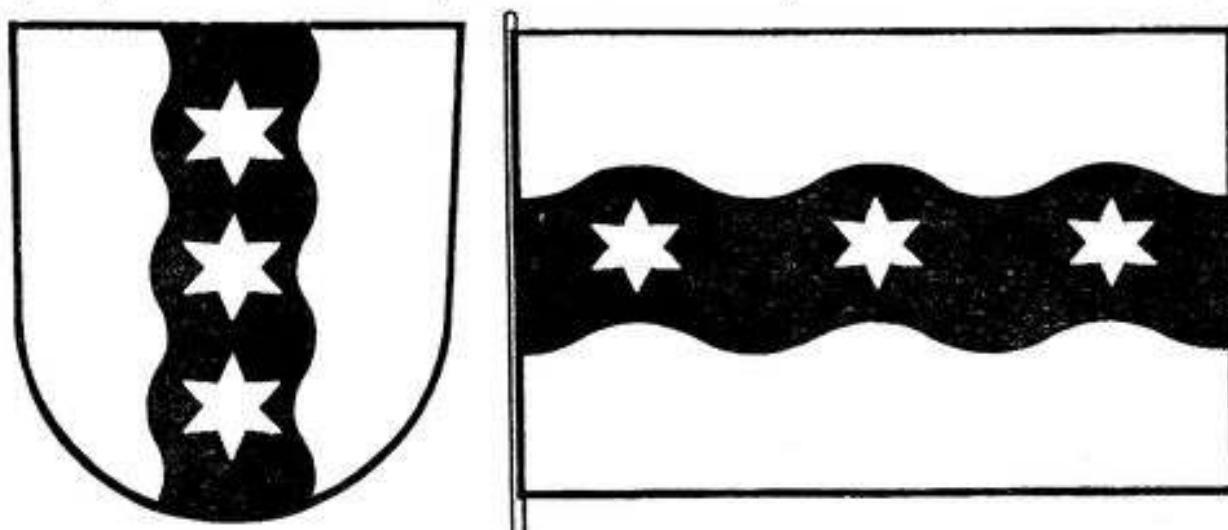
hradební zdi s cimbuřím zkřížené stříbrné cepy přeložené zlatou hvězdou". zatímco prapor je popsán jako "*zelený list s bílým zubatým svíslým pruhem, širokým 1/4 délky listu. Bílý pruh má 3 čtvercové zuby. V zeleném poli žlutá šesticipá hvězda cípem vzhůru, podložená bílými zkříženými cepy*". Figury cepů přitom odkazují na staré pečetní znamení Nové Vsi, zatímco Hradec připomíná jednak hvězdu, převzatou z hradeckého historického pečetního obrazu, jednak, coby tzv. mluvici znamení, hradbu v patě štítu, resp. při vlajícím okraji listu praporu. Zelená barva štítu a listu ukazuje polohu obce v podhorském regionu Jesenicka.

Ve stejném terminu byl nový znak a prapor, vypracovaný autorem tohoto článku, schválen také obci SKOROŠICE. Úřední blazon znaku zni: "V červeném štítě zkřížené zlaté sekery, provázené po stranách a dole třemi stříbrnými růžemi se zlatými semeniky." Prapor

opakuje figuru znaku a jeho popis byl formulován takto: "List tvoří 3 svislé pruhy, bílý, červený a bílý, v poměru 1:2:1. V červeném poli dvě zkřížené žluté sekery, provázené po stranách a dole třemi bílými růžemi se žlutými semeniky." Dnešní Skorošice jsou tvořeny třemi v minulosti samostatnými vesnicemi a několika dalšími osadami, z nichž některé měly své vlastní pečetní symboly. Nová heraldická a vexilogická symbolika přejímá figury dvou seker z jednotného pečetidla Horních a Dolních Skorošic a tři růže (vystihující počet katastrálních území) z pečetního obrazu připojených Petrovic. Kombinace bílé a červené připomíná historickou vazbu obce k niskému knížectví vratislavských biskupů.

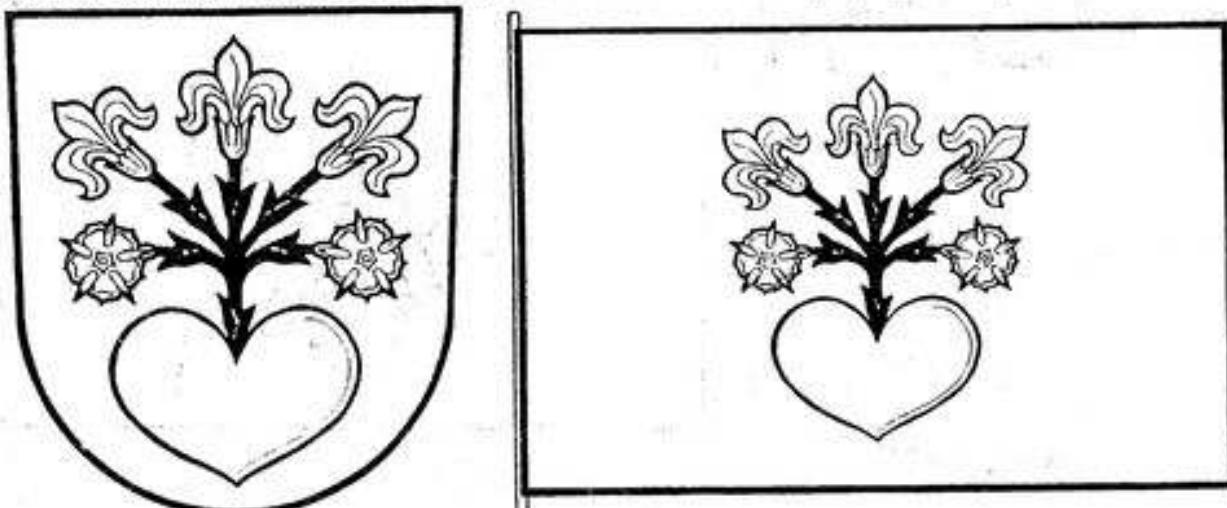
Na posledním předprázdninovém jednání parlamentního heraldického podvýboru dne 25.6.1997 se počet jesenických mimoměstských obcí s vlastní obecní symbolikou rozšířil ze dvou na čtyři. Nejprve byly, na základě návrhu autora tohoto článku, schváleny obecní symboly obci ČERNÁ VODA, přičemž znakem Černé Vody se stal "ve stříbrném štítě černý

vlnitý kůl se třemi zlatými hvězdami", zatímco prapor byl popsán jako "bílý list s černým vodorovným vlnitým pruhem širokým 3/8 šířky listu o třech vrcholech a dvou prohlubnich se třemi žlutými šestcipými hvězdami." Černá "vlna" ve znaku i praporu vystupuje jako tzv.

mluvicí znamení, vykreslujici název obce, zatimco tři šesticepě hvězdy odkazují na historickou pečetní symboliku obce.

Prozatím poslední obci bez městského statutu z okresu Jeseník, již byly schváleny nový znak a prapor, se stala UHELNÁ. Oba symboly, které jsou rovněž dílem autora tohoto článku, vykazují v jejich případě naprostou shodu. Znak se popisuje slovy "ve zlatém štítě

srdce kvetoucí třemi líliemi a dvěma růžemi, vše červené na černých stoncích" a obdobně je popsán i prapor: "Ve žlutém listu červené srdce, z něhož na černém stonku vyrustají tři červené lílie mezi dvěma červenými růžemi". Symbol kvetoucího srdce odkazuje na starý pečetní obraz někdejšího Serksdorfu, centra dnešní Uhelné. Kombinace tří dolnoslezských barev pak podtrhuje regionální příslušnost obce.

(Kreslil Jan Tejkal)

The author describes and illustrates coats of arms and flags of four municipalities in the district of Jeseník (Northern Moravia). All were designed by himself and were approved by the Subcommittee for Heraldry of the Czech Parliament in 1997. They were inspired with old seals used by these municipalities.

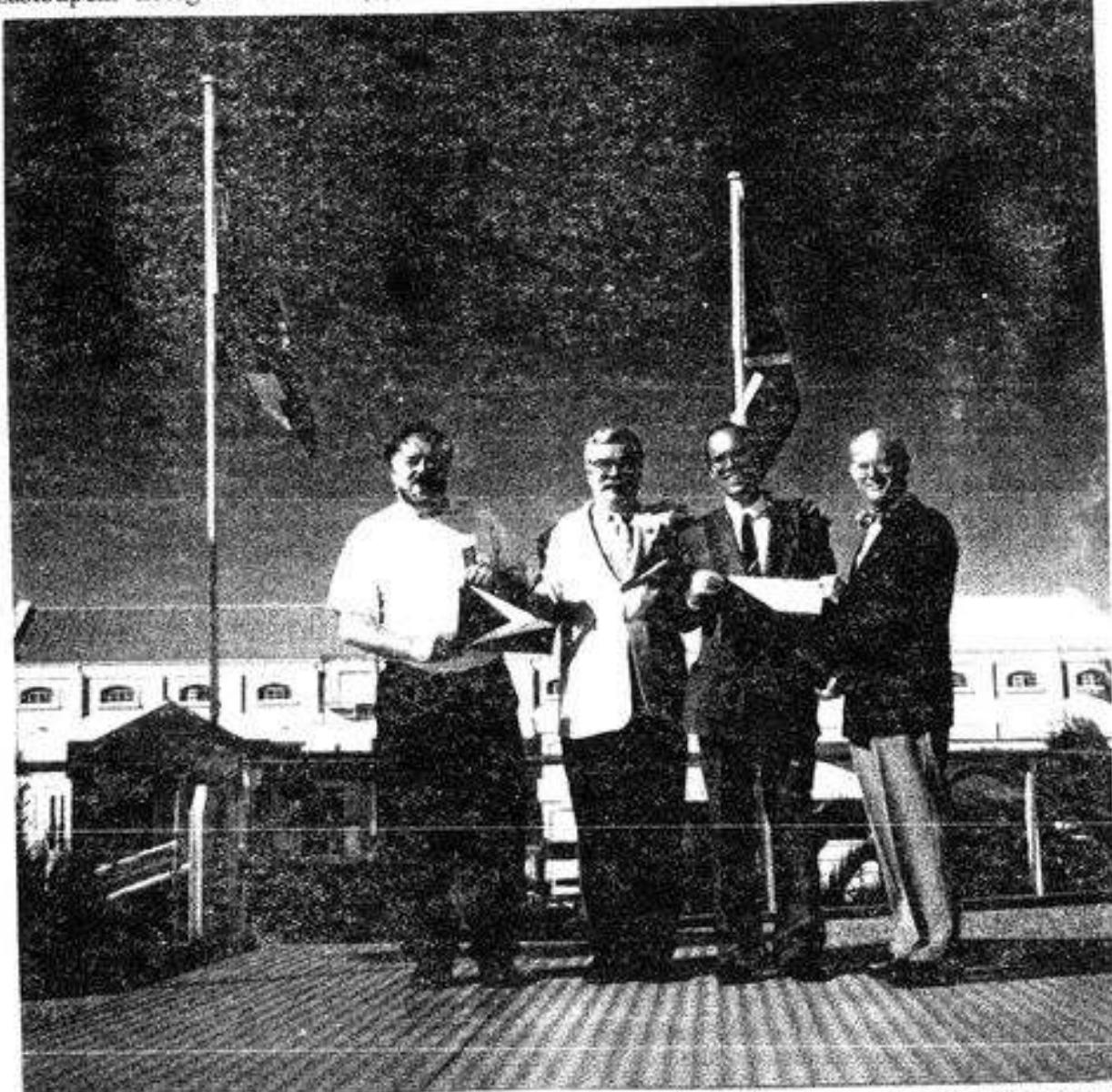
Jaroslav Martykán

SEDM DNÍ POD STOLOVOU HOROU

(Zpráva ze XVII. mezinárodního vexilologického kongresu)

Když jsem přistával v neděli 10. srpna 1997 dopoledne na mezinárodním letišti v Kapském Městě, již několik hodin probíhala v pavilonu BMW mondémního nákupního centra známého jako Victoria and Alfred Waterfront registrace účastníků 17. setkání vexilologů z celého světa. Podle závěrečných údajů z následujícího dne, kdy byla uzavřena, se kongresu zúčastnili 63 registrovaní účastníci z 18 zemí a přihlásilo se dalších 17 doprovázejících osob, přičemž spolu s účastníky přijelo do Kapského Města několik dalších rodinných příslušníků, kteří se vůbec neregistrovali. Z 34 členských organizací FIAV se jich zúčastnilo pouze 20 přímým zastoupením, sedm jich zaslalo své pověření prostřednictvím jiných členů a sedm se nezúčastnilo vůbec. Zejména překvapivě působila neúčast argentinských, nizozemských a polských vexilologů, jejichž přítomnost se na kongresech

stala již pravidlem. Poprvé bylo naopak na seznamu účastníků zaznamenáno Chorvatsko, reprezentované nejmladším účastníkem kongresu, teprve třiaadvacetiletým Sašou Šimpragou. Jeho protipólem byl doyen světové vexilogie Theodore Amerlinck z Mexika, který již překročil devadesátku. Vedle domácích jihoafrických vexilogů (15) byli nejsilněji zastoupeni kolegové z USA (9), Německa (8) a Austrálie (5). Vexilogický klub byl

zastoupen třemi členy svého výboru, ing. A. Brožkem, ing. J. Tenorou a autorem této zprávy. Čtvrtým českým vexilogem, účastnícem se kongresu, byl ředitel WVRI R. Klimeš.

Oficiálnímu zahájení kongresu předcházela nedělní recepce v Městském středisku radnice, kterou za nepřítomnou starostku Theresy Solomonovou pořádal radní Arthur Jacobs a na niž kromě něj slavnostní projev přednesli ředitel magistrátu Andrew Boraine a státní herold JAR Frederick Brownell. Protože se recepce zúčastnili již stáří známí z minulých kongresů, vládla na ní uvolněná a přátelská nálada, která pak provázela celý kongres. Servírované speciality místní kuchyně i proslulá jihoafrická vína této náladě ještě napomáhaly, ať již byly podávány na této recepci nebo na slavnostním obědě v ponděli 11. srpna, kdy se konal zahajovací ceremoniál. Sestával ze vztyčení vlajek Jihoafrické republiky, Kapského Města, FIAV, SAVA a XVII. mezinárodního vexilogického kongresu za zvuků

jihoafrické hymny v přednesu hudby námořnictva, která vyhrávala účastníkům již dlouho předtím. V zasedacím sále pavilonu BMW pak účastníky kongresu a slavnostní hosty přivítal předseda SAVA Theo Stylianides, oficiální zahájení však bylo svěřeno ministru umění, kultury, vědy a techniky JAR panu L.P.H.M. Mtshalimu, protože záštitu nad kongresem přijal

sám prezident JAR Nelson R. Mandela. Snad i proto byli mezi slavnostními hosty příslušný rezortní ministr provincií vlády Západního Kapska, úřadující starosta Kapského Města Arthur Jacobs a další hodnostáři. Se zdravici pak vystoupil úřadující prezident FIAV a jeji generální tajemník dr. Emil Dreyer, zatímco oslavnou řeči za zesnulého prezidenta FIAV Williama G. Cramptona zahajovací ceremoniál uzavřel dr. Whitney Smith. Oficiální oběd, který po ceremoniálu následoval, byl doprovázen oficiálním fotografováním nejvyšších představitelů FIAV a SAVA se slavnostními hosty a prodejem filatelistických obálek s příležitostním razitkem dne zahájení kongresu.

Odborná část kongresu byla zahájena v ponděli odpoledne a trvala s výjimkou středy 13. srpna, kdy byl uspořádán celodenní výlet, až do pátečního poledne. Tvořilo ji 30 přednášek a tři semináře, zaměřené na využití počítačů (E.D.Linder) a Internetu (M.Fabretto) ve vexilogii, jakož i na problémy při jednání s výrobci vlajek (W.Smith). Součástí programu byla i prohlídka expozice vlajek, vztyčovaných na území Jižní Afriky, uspořádaná v prostorách Námořního muzea. Je zcela logické, že tematicky byla odborná vystoupení zaměřena především na jihoafrickou vexilogii (10) a od seriózních pojednání o právním zakotvení vlajek a o aktivitách Heraldického úřadu při navrhování a schvalování vlajek

sahala až po užití populární národní vlajky v současném designu a hodnocení její obliby v kreslených vtipech. Osobně jsem nejvíce ocenil přednášky M. van Rossuna (Navrhování vlajek v Heraldickém úřadu) o úkolech, které má tato instituce při studiu, tvorbě a registraci jihoafrických vlajek, P. Raulta (Vlajky afrikánských politických stran) o symbolech konzervativního a nacionalistického hnutí Afrikánců, usilujících o vytvoření nezávislých bílých států, a D. Fourieho (Plukovní prapory v Jižní Africe, 1652-1994) o typologii praporů vojenských jednotek v předkoloniálním a koloniálním období, jakož i za existence dominia a apartheidem ovládané Jihoafrické republiky. Obdobné problémy sepěti symboliky koloniálního (bílého) a domorodého (barevného) obyvatelstva na jednom státním symbolu řeší v současné době i australští vexilogové, kteří ve třech vystoupeních upozornili na potíže s pořádáním různých veřejných soutěží na toto téma i na různé politické vlivy při přijímání nového státního symbolu. Asi nejpřínosnější v tomto směru byla přednáška T. Burtona (Nová vlajka Austrálie - přehlídka barev a symbolů integrace), který ohlásil oficiální prezentaci nové státní vlajky na olympiádě v Sydney r. 2000 nebo při oslavách 100. výročí vyhlášení Australského svazu r. 2001.

Ze sedmnácti zbývajících přednášek se tři zaměřily na obecná nebo nadnárodní vexilogická téma a vyzdvihnout z nich zaslouží především M. Faul za vystoupení Vexilogie a budoucnost. Mezi ostatními se mi nejvíce líbily referáty D. Healyho (Výtvarné motivy na vlajkách domorodých národů Severní Ameriky - jediný příspěvek z USA!), E. Dreyera (Vlajková tabule španělského námořnictva z r. 1854), M. Lupanta (Historie vlajek a

znaků Státu Kuvajt) a A. Stricklanda (Vexilogické dědictví rytířů sv. Jana na Maltě), z nichž posledně dva jmenované byly Kanadskou vexilogickou společností oceněny jako nejlepší, přednesené v anglickém a neanglickém jazyku. Svými příspěvky obohatili odborný program kongresu všichni čeští účastníci - Roman Klimeš se věnoval vlajkám Antarktidy, Jiří Tenora vlajce republiky Marij El. Aleš Brožek seznámil s několika nepublikovanými návrhy na čs. státní vlajku a Jaroslav Martykán se zabýval historii osmanských vojenských a námořních vlajek.

Jediným dnem, kdy si účastníci kongresu mohli odpočinout od svého koničku, byla středa 13. srpna 1997. Ještě v Kapském Městě jsme absolvovali exkurzi na tzv. Castle of Good Hope, pevnost postavené v letech 1666-1679 a považované za nejstarší dosud obývanou budovu na území Jihoafrické republiky. Nahradila dřevěné opevnění, které r. 1652 nechal po příjezdu na Mys Dobré naděje zbudovat Jan van Riebeeck, a r. 1936 byla prohlášena národní kulturní památkou. Po prohlídce známé Fehrové sbírky historických artefaktů a expozic místního vojenského muzea, jakož i tradičního obrádu otevřání brány pevnosti, jsme se přemístili do depozitáře Národního archivu v Kapském Městě. Archiv otevřel po dobu konání XVII. vexilogického kongresu výstavu několika desítek návrhů státní vlajky Jihoafrické republiky z r. 1994, již stručně komentoval státní herold JAR a autor vítězného řešení F. Brownell. Po opuštění Kapského Města byl již program zcela v duchu mimovexilogických aktivit. Nejprve to byla návštěva zajímavé pětrosi farmy při cestě do území zvaného Winelands, proslulého pěstováním vinné révy. V jeho středu, městečku Paarl, byl na statku Laborie podáván oběd spojený s ochutnávkou místní produkce. Z Paarlu pokračovali účastníci kongresu dvěma autobusy do městečka Franschhoek, paměti hodného jednak věznici Victora Verstera, kde byl po nějakou dobu vézněn současný jihoafrický prezident Mandela, jednak památníkem hugenotů, kteří se tu začali usídlit po r. 1688 a z místního údolí vytvořili "malou Francii" na území JAR. Více než 400 druhů jihoafrických vín nese značku Stellenbosch, což je jméno univerzitního městečka připomínajícího svou architekturou zase nizozemské předky dnešních Afrikánců. Bylo poslední zastávkou před našim návratem do Kapského Města a jeho prohlídka zakončila program jediného volného dne v průběhu kongresu.

Jako již pravidelně byly tři podvečery věnovány zasedání valného shromáždění Mezinárodní federace vexilogických společností. Po zprávách o činnosti řídícího výboru (E. Dreyer), komise pro jednací řád (Ch. Spain) a komise pro otázky členství (W. Smith) byly vzaty na vědomí informace o zpoždění ve vydávání kongresových sborníků za poslední tři kongresy (Barcelona 1991, Zürich 1993 a Warszawa 1995), způsobených mj. i tím, že např. nebyly dosud organizátorem varšavského kongresu předány všechny přednesené referáty. Komise pro jednací řád získala odklad do dalšího kongresu k předložení konečného návrhu řádu, zatímco komise pro otázky členství se vyjádřila negativně k žádosti německého nakladatelství Mauritius Buch Verlag (MBV) o členství ve FIAV. Za nové řádné členy FIAV byly na doporučení řídícího výboru přijaty Německá vexilogická společnost (DGF), Bretaňská vexilogická společnost (SBV), Maltská heraldická a vexilogická společnost (HAVSOM) a po rozhodnutí o revizi varšavského zasedání FIAV i torontský institut Burgee Data Archives (BDA). Doporučení komise odmítal žádat nakladatelství MBV nebylo plněm přijato a MBV přijat za přidruženého člena. Byly rovněž akceptovány dva návrhy WVRI (úprava postupu při volbách funkcionářů FIAV a překlad stanov FIAV do němčiny), zatímco návrh na změnu hlasování v zastoupení (tzv. proxy-voting) a na omezení hlasů na jeden za každý stát byly drtivou většinou zamítnuty. Německé (a současně i španělské) znění stanov má být schváleno na XVIII. kongresu v r. 1999. Ten se bude konat patrně ve dnech 25.7.-3.8.1999 v hlavním městě kanadské provincie Britská Kolumbie Victoria. Předseda Flag Society of Canada Kevin Harrington totiž přednesl žádost o přidělení kandidatury

příštího kongresu Kanadě, která si bude 31.7. 1999 připomínat 150. výročí kolonizace Britské Kolumbie. A protože to byl jediný návrh podaný v této věci FIAV, byl jednomyslně přijat. Stejně tak jednoznačně byla tentokrát vyřešena otázka obsazení řídících funkcí - bez protikandidátů a snad poprvé v historii FIAV byli aklamaci zvoleni předsedou FIAV Michel R. Lupant (ředitel Belgicko-evropského střediska pro studium vlajek) a generálním tajemníkem FIAV Charles A. Spain Jr. (prezident NAVA). Jediné kolo tajných voleb se uskutečnilo v případě voleb generálního tajemníka pro kongresy - velkou převahu hlasů v něm získal Bruce Berry (tajemník SAVA), zatímco R. Strachan a A. Brožek přesvědčili jen menšinu delegátů.

V pátek 15. srpna 1997 byly po posledních čtyřech přednáškách za zvuků Valčíku na rozloučenou v podání dudáka Duncana Macmillana z Kaledonské společnosti staženy vlajky a nově zvolený prezident FIAV přednesl závěrečnou formuli. Skutečným zakončením XVII. kongresu však byl jako již tradičně závěrečný banket, uspořádaný v honosných prostorách Kelvin Grove Clubu. Za řízení předsedajícího kongresu a šéfa kapské pobočky SAVA komodora André Burgerse přednesli své pozdravy E. Dreyer (za odstupující řídící výbor), M. Lupant (za nově nastupující funkcionáře) a K. Harrington, který symbolicky převzal předsednické kladívko, jež své uplatnění najde až na XVIII. kongresu ve Victorii. Nečekaným vyvrcholením celého banketu pak pro mne bylo vystoupení předsedy Australské vexilogické společnosti R. Kellyho, který oznámil, že v souladu s doporučením výboru FIAV byly letos oceněny cenou známou jako Vexillon zásluhy ing. Aleše Brožka za přínos české a světové vexilogie. Kongres, jehož jedinou slabší stránkou bylo zpožďování programu v případech účasti slavnostních hostů, technické potíže při prezentaci diapositivů během prvního přednáškového odpoledne a částečně i organizace závěrečného banketu, se tak určitě zapíše jako velmi úspěšný do paměti všech jeho účastníků. A jsem rád, že svými vystoupeními v odborné části i na jednání FIAV, jakož i prezentaci zvláštního čísla Vexilokontaktu (Znaky republik Ruské federace) a příležitostného vydání zpravodaje vexiINFO s informacemi o předních českých vexilologzech, které pod patronací klubu připravilo Středisko vexilogických informací ing. P. Exnera, k němu přispěli i vexilogové z České republiky. V sobotu 16. srpna 1997 jsem proto mohl odletět zpět do Prahy s plným uspokojením a přesvědčením, že se nemáme za co stydět.

Jaroslav Martykán as an official delegate of the Vexilogický Klub - summarizes the results and his impressions from the XVII ICV in Cape Town. The organization of the congress programme and a lot of presented papers are highly appreciated, especially those dealing with the Southern African vexillological past and present. Final decisions made by the FIAV plenary session and results of new elections are published. Finally, the contributions of the Czech Flag Data Center (Special issue of the Vexilokontakt prepared on the occasion of the XVII ICV and dealing with the history of the Vexilogický Klub and with the Coats of arms of the republics of the Russian Federation, biographies of some leading Czech vexillologists in the occasional issue of the FDC's bulletin vexiINFO) and of Czech participants of the congress to its successful course are mentioned.

NOVÉ VLAJKY

17. MEZINÁRODNÍ VEXILOGICKÝ KONGRES

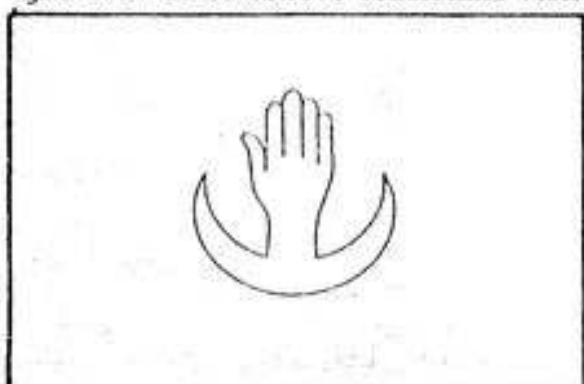
Vlajka kongresu vlála nejen na stožáru před pavilonem BMW, ale v podobě odznáčku se stala i nápaditým suvenýrem. Již v r. 1996 ji navrhl Frederick Brownell ve dvou variantách lišících

se pouze přítomnosti písmen ICV a římských číslic XVII. Organizační výbor dal přednost řešení bez iniciál a číslic, tmavě modrému listu se žlutým podélným pruhem ve tvaru Stolové hory, symbolu Kapského Města. Na střed vlajky bylo položeno pět čtyřcípých hvězd ve tvaru kříže tak, že ve žlutém pruhu byly tři bílé a na modrém listu se ocitly dvě žluté. Symbolizovaly souhvězdí Jižního kříže, které mimochodem bylo viditelné na noční obloze během kongresu. Barvy vlajky byly zvoleny podle vzoru vlajek SAVA a FIAV. O její podařenosti svědčí fakt, že kapská pobočka SAVA se rozhodla přijmout vlajku po kongresu za svůj symbol.

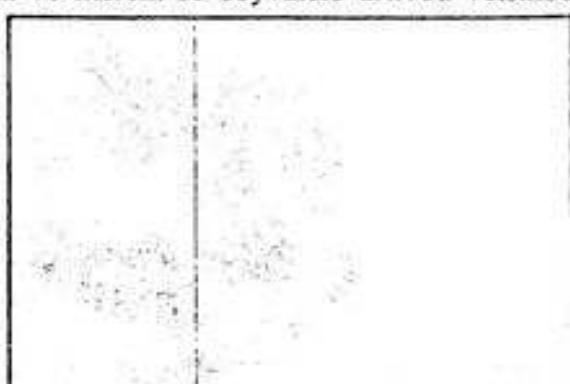
abr

ANJOUAN, MOHÉLI

Ve *Vexilologii* č.105 jsme přinesli zprávu o secesionistických snahách komorských ostrovů Nzwani (Anjouan) a Mwali (Mohéli). Neúplné informace z denního tisku o jejich vlajkách doplňujeme podle francouzského zpravodaje *Franciae vexilla* č.6(52) ze září 1997. Na ostrově Nzwani byla zavedena vlajka podle vzoru původní anjouanské vlajky z období sultánátu. Tvoří ji červený list s bílou rukou Fátimy na ležícím bílém půlměsíci. Dnes se vlajka kreslí v podobě, kdy ruka z půlměsice vyrůstá. Historická anjouanská vlajka je obvykle vyobrazována tak, že oba její prvky jsou od sebe odděleny. Ať už je v detailech podoba vlajky jakákoli, je jisté, že separatisté navazali na historický symbol z předkoloniálního období. Vlajka se vztýcovala nějaký čas i po vytvoření francouzského protektorátu. Dne 26. října 1997 se na ostrově uskutečnilo referendum, ve kterém se obyvatelé drtivou většinou

R/W

Y

R

vyslovili pro nezávislost ostrova na komorské federaci. Při té příležitosti se v televizním zpravodajství objevila na hlasovacích listcích razítka, jejichž ústředním motivem je také půlměsíc s Fátiminou rukou.

Ostrov Mwali používá po prohlášení samostatnosti 11.8.1997 také vlastní symbol. Na rozdíl od historické vlajky uváděné časopisem *The Flag Bulletin* č.161 ji tvoří červený list se žlutým svislým pruhem při žerdi. Zdá se tedy, že v našem denním tisku došlo k záměně pojmu červený a černý. Protože časopis *Franciae vexilla* neuvádí pramen informaci, je nutné uvedené údaje zatím brát s určitou rezervou. Velmi často například na základě informaci přebíraných z televizního agenturního zpravodajství dochází k záměnám žluté a bílé barvy, protože při několikerém kopirování záznamů může dojít k určitému zkreslení a následně mylné interpretaci barev. Zejména se to týká záběrů, jejichž originály byly pořízeny amatérskými kamerami. V úvahu je nutné brát i skutečnost, že zejména při spontánní výrobě vlajek obyvatelstvem se často používají látky, které jsou momentálně k dispozici, a nemusí odstínem (a ostatně ani čistotou) zcela odpovídat oficiálnímu vzoru.

Zatím není ještě jasné, kterou podobu jmen oba separátní státy užívají, zda místní komorskou nebo francouzskou. Zdá se, že v poslední době převažují podoby Anjouan a Mohéli.

-pf-, -jm-

SEVERNÍ MARIANY

Jestliže některé země upravují svoje výsostné symboly při změnách režimů či státního zřízení, najdeme i takové, kde ke změnám dochází patrně jen proto, že se stávající vzor vlajky někomu prostě nelíbí. Jak jinak lze totiž chápat již třetí změnu severomarianské vlajky v tomto desetiletí. Přitom na první pohled nejde o změnu podstatnou, ale jen o jakousi výtvarnou hru s detaily ústředního vlajkového emblému. Původní vlajka z roku 1972 (modrý list s šedým vyobrazením kamenného pilíře *latte* chammorské předkoloniální architektury, přes který je položena bílá pěticípá hvězda) byla v roce 1989 doplněna girlandou z místních rostlin a mušlí. Na vlajce pilíř *latte* girlandu v dolní části překryval. O dva roky později došlo k malé modifikaci. Girlanda pak pilíř obklopovala zcela a pilíř *latte* byl proto poněkud zkrácen. Stejně změny se promítly i do státní pečeti, která se v oblastech amerického vlivu obvykle užívá místo klasického státního znaku v podobě, jakou jsme uvedli ve *Vexilologii* č. 97 na s. 1868. Teprve nedávno se objevila informace, že v roce 1995 došlo opět k dílčí kosmetické změně emblému. Informovala o ni Francouzská vexilogická společnost ve svém

zpravodaji Franciae vexilla č. 4 (50) na s. 6 s odvoláním na The Flag Research Center. Pilíř *latte* se opět zvětšil, znova girlandu v její dolní části překryvá a současně je jeho barva označena jako *přirozená*. Také girlanda doznala jistých drobných změn. Je na ní nyní sedm výrazněji vyčnívajících mušlí a sedm

dvojitých zelených listů. Na nové vlajkové tabuli od Ralpha G.C. Bartletta Flags of Paradise - Peoples, States and Nations of the Pacific Ocean Region z r. 1996 je ovšem vyobrazeni nové vlajky odlišné (mušl je šest), stejně jako umístění zelených listů. Která z verzi je správná, zatím není známo.

-pf-

SOMALILAND

Jedním z následků dlouhé a krvavé občanské války v Somálsku bylo vytvoření separátního nezávislého státu na území někdejšího Britského Somálska. Ačkoliv jeho pojmenování *Somaliland* v češtině neznamená nic jiného než *Somálsko*, používá se jako běžné zeměpisné jméno tohoto území, aby došlo alespoň k určitému rozlišení obou územních celků. (Je ovšem zajimavé, že se stejný termín používá i v somálštině.) Republika Somaliland přijala krátce po vyhlášení nezávislosti za státní vlajku bílý list se zeleným kruhovým polem uprostřed, kolem nějž je arabským písmem černě napsané muslimské vyznání viry (tzv. šaháda) *Není boha kromě Alláha a Mohamed je jeho prorok*. Námět vlajky na první pohled naznačuje převažující vliv islámu v této zemi. Poměr stran vlajky se někdy uvádí 1:2, jindy 2:3, také rozmištění textu kolem kruhového pole je někdy v detailech různé. Dne 14. října 1996 byla zavedena vlajka nová, islámské prvky ovšem opuštěny nebyly. Nyní vlajku o

poměru stran 2:3 tvoří tři vodorovné pruhy, zelený, bílý a červený. Uprostřed bílého pruhu je černá pěticípá hvězda a text šahády se nachází ve střední části zeleného pruhu. jak uvádí *Flagmaster* č. 85 na s. 7. Vláda Somalilandu, ačkoliv nemá mezinárodního uznání a také ji postihuji občasné nesváry, již šestým rokem fakticky kontroluje své území. Zbývajici část Somálské republiky, která nyní odpovídá bývalému italskému světeneckému území, je stále zmitána občanskou válkou a nic zatím nenasvědčuje tomu, že by mohla být jednota země opět obnovena.

Pro úplnost dodejme, že stejné území, které dnes Republika Somaliland zaujímá, bylo již v minulosti několik dní formálně nezávislým státem. Bylo tak tomu od 26. června 1960, kdy byla formálně vyhlášena nezávislost někdejšího protektorátu Britské Somálsko. Nový stát se však už 1. července 1960 stal součástí Somálské republiky, která byla téhož dne vyhlášena na území někdejšího italského světeneckého území. Během necelého týdne formální nezávislosti se v zemi již používala modrá somálská vlajka s bílou pěticípou hvězdou z roku 1954. Před vyhlášením nezávislosti používal protektorát britskou modrou služební vlajku *Blue Ensign* s vlastním vlajkovým emblémem. Ten představoval v bílém kruhovém poli znak protektorátu z roku 1950. Ve zlaté hlavě polceného štítu byla v přirozených barvách za kruhovým domorodým štitem dvě zkřížená kopí hroty dolů. V pravém zeleném poli byl stříbrný minaret a v levém modrém poli na dvou bílých zvlněných pruzích plula arabská plachetnice *dhou* a v dolní části téhož pole byla zlatá kotva. Na štítu spočívala stříbrnozelená točenice s hlavou antilopy kudu v přirozených barvách, mezi jejimiž rohy byla umístěna britská královská koruna, jak můžeme vidět např. v publikaci H.G. Carra *Flags of the World* (London 1956) na s. 85. Před zavedením tohoto znaku používalo Britské Somálsko podle knihy W. J. Gordona *A Manual of Flags* vydané v r. 1933 v Londýně jako vlajkový emblém bílé kruhové pole s hlavou antilopy kudu v přirozených barvách a hledici k vlajicimu okraji listu.

-pf-

NOVÉ STÁTNÍ ZNAKY

ARMÉNIE

Až zásluhou R. Klimeše se nám v poslední době dostaly do rukou materiály, umožňující publikovat podrobnější zprávu o státním znaku této postsovětské republiky. Podle článku 13 ústavy Arménské republiky přijaté 8.7.1995 tvoří její státní znak "uprostřed štít s horou Araratem a Noemovou archou, jakož i znaky čtyř království historické Arménie. Štít je přidržován orlem a lvem. V dolní části znaku jsou vyobrazeny meč, vétev, snop, řetěz a stuha." Stejný článek stanovi v první větě, že vlajka Arménské republiky má tři vodorovné

pruhy stejné šířky v barvě červené, modré a oranžové. Podrobnější popis a vyobrazení znaku

přinesl "Zákon o státním znaku Arménské republiky", který byl přijat parlamentem 19. dubna 1992. Zaoblený štit znaku je podle zákona rozdělen na čtyři pole: v prvním modrém je vyobrazen doleva hledící zlatý leopard a rovnoramenný kříž, ve druhém červeném poli je letící zlatý dvouhlavý orel. Také třetí pole je červené a nese dva zlaté stylizované orly s hlavami otočenými ke zlatému kruhu představujícímu Slunce a položenému mezi nimi. Na čtvrtém poli modré barvy se nachází zlatý korunovaný lev držící rovnoramenný kříž s dlouhou rukojetí. Na zlatém srdečním štítku jsou vyobrazeny dva štity arménské národní hory - Velkého a Malého Araratu - s Noemovou archou.

Dva zvlněné pruhy dole připomínají okolnost, za které se archa na Ararat dostala. Štit znaku přidržuje zpět hledící štitonoši - napravo je to zlatý orel, nalevo pak zlatý vzpřímený lev. Podnoží je tvořeno čtyřmi zkříženými předměty - olivovou ratolestí, pšeničným snopem, řetězem a mečem a dále stuhou.

-jm-

BULHARSKO

Ve čtvrtek 31.7.1997 po sedmi letech politických tahanic schválilo bulharské Národní shromáždění státní znak. Je na něm zobrazen korunovaný zlatý lev v červeném štítě, podpiraném dalšími dvěma zlatými korunovanými lvy jako štitonoši. Nad šitem je koruna středověkých panovníků druhé bulharské říše a pod ním heslo "V jednotě je síla". Heslo je v bulharštině na stuze v národních barvách položené přes zkřížené dubové ratolesti se žaludy.

Pro tento znak hlasovalo 177 poslanců, proti jich bylo 16 a 29 se hlasování zdrželo. O schválení znaku se nejvíce zasloužil prezident Petar Stojanov, který hned po svém loňském zvolení slibil, že přiveče hlavní politické sily v zemi ke konsensu v otázce znaku. Poté, co se v r. 1997 k moci dostala pravicová vláda, Stojanov zahájil intenzivní konzultace, na které se posuzovala celá řada projektů. Ve hře byl jak "carský" znak užívaný před r. 1947, proti němuž byli představitelé Bulharské socialistické (bývalé komunistické) strany, tak několik jeho variací, lvi s korunou i bez ní. Objevil se dokonce radikální návrh vybrat

znak zcela nový - první písmeno hlaholice, slovanského písma, které vytvořili bratři Cyril a Metoděj. Ještě v prvním čtení, které se konalo na konci 30. týdne, se hlasovalo o třech návrzích znaku vypracovaných A. Doganem, G. Ganevem, prof. Dimovem, Gogovem a

Čapkanovem. Nejmenší podporu (130 hlasů z 220 získal návrh Gogova a Čapkanova z r. 1992. Úspěšnější byl požadavek na obnovu znaku užívaného před r. 1947, který získal 137 hlasů díky podpoře monarchistické Jednotě národní spásy. Pro další návrh Gogova a Čapkanova, který graficky zjednodušil carský znak a nahradil korunu poslední dynastie korunou bulharského krále Ivana Šišmana vládnoucího ve 14. století, bylo 152 poslanců. Tento návrh uspěl i ve druhém čtení. Ihned po hlasování 31.7.1997 vyšel bulharský prezident Petar Stojanov z budovy parlamentu a za potlesku kolemjdoucích a zvuků hymny zavěsil nový znak nad hlavní vchod do prezidentského úřadu. V krátkém projevu pochválil parlament, že "splnil očekávání velké části společnosti, že v novém znaku bude vyjádřena důstojnost bulharského národa". (Metro z 1.8.1997, Lidové noviny ze 4.8. 1997, informace z elektronické konference FOTW z 2.8. a 4.8. 1997.)

-jm-, abr

VEXILOLOGICKÁ LITERATURA

Město Ostrava : znaky a prapory. Ostrava: REPRONIS, 1997. Nestr. ISBN 80-86122-02-6 CZK 120

V nákladu 2000 exemplářů vydala ostravská firma REPRONIS reprezentativní publikaci na křídovém papíře zobrazující znaky a prapory města Ostravy a jeho 23 městských obvodů. Kresby pečlivě ztvárnil člen našeho klubu Jan Tejkal, který je rovněž autorem úvodní kapitoly nazvané Renesance heraldické symboliky. V ni populární formou piše ve stručnosti o obecných trendech současné moravské a slezské heraldiky. Jelikož publikace má sloužit i jako úřední příloha Statutu města Ostravy, je v části nákladu nahrazen Tejkalův úvodní text informací o činnosti heraldické komise při Radě města Ostravy doplněnou údaji o autorství znaků a praporů. Podíl J. Loudy na tvorbě ostravského praporu však kupodivu není zmíněn. Obrazová část se od exemplářů určených k prodeji nijak neliší. Na rozdíl od kreseb praporů, které jsme otiskli ve *Vexilogii* č. 96. je na první pohled patrný menší počet oblouků u vlnitých pruhů. Slezská orlice má perizonium i na praporu Hošťálkovic, Krásného Pole, Lhotky, Petřkovic a Poruby. Na praporu Staré Bělé jsou stříbrné kroužky nad stříbrnými kužely. Na praporu Petřkovic jsou navíc přehozena kladivka a na praporu Hošťálkovic je poněkud jiná kresba pluhu. Jako drobnou výtku lze uvést chybějící vyobrazení reverzu praporu, pokud je odlišný od averzu. Je však aspoň popsán. Věřme, že se publikace stane podnětem pro brněnský a pražský magistrát, aby vydaly podobnou příručku, a pro úřady velkých českých měst, aby udělily symboly svým obvodům.

A. Brožek

Czech Republic. République tchèque. New York - Geneve: [United Nations], s.d.

Pod tímto názvem vyšla nákladem Spojených národů v sérii pohlednic s vyobrazením vlajek jednotlivých členských zemí OSN také pohlednice s naší vlajkou. Třebaže jde o oficiální edici OSN (nadtitul série zní United Nations) a Spojené národy mají na vydání copyright, je vlajka naší republiky vyobrazena chybně. Její rozměry na obrázku jsou 5 x 10 cm (jde tedy o poměr stran listu 1:2) a modrý klín měří 4,5 cm, nesahá tedy ani na tomto chybném obdélníku do poloviny jeho délky. Připomeňme, že naše vlajka se denně vztyčuje na "českém" vlajkovém stožáru před budovou OSN v New Yorku a její správné vyobrazení vyšlo na vlajkové tabuli

OSN i na známce vlajkové série poštovní správy OSN (viz *Vexilologie* č. 76, s. 1502).

lm

RŮZNÉ

Čtvrtstoletí Vexilogického klubu v Praze 3

Pod tímto názvem letos uveřejnil doc. L. Mucha v dvojčísle 7-8 Radničních novin, listu městské části Praha 3, informaci o životě a výročí našeho klubu. Je skutečností, že málokterý Žižkovák ví o čtvrtstoleté existenci našeho zájmového sdružení na území žižkovského katastru. A přece se scházíme k pravidelným poradám jen několik kroků od žižkovské radnice, jejíž občasné podpoře se těšíme, a děláme dobré jméno Praze 3 u nás i v zahraničí. Nevěděla o nás ani redakce Radničních novin, a proto ráda tuto zprávu uveřejnila. Srdečný -jm-dík!

Máte zájem o sponzorování *Vexilologie*?

Současně s tímto číslem zpravodaje jste obdrželi složenku na zaplacení členského příspěvku na rok 1998, který se výbor Vexilogického klubu snaží udržet na dosavadní výši, včetně slevy pro důchodce. Protože se však náklady na papír, tisk i poštovné *Vexilologie* neustále zvyšují, zhoršuji se i možnosti výboru udržet stávající technický standard zpravodaje. Nehledě na možnost trvale dosahovat úrovně, jakou mělo 104. číslo, jehož výroba byla zhruba třikrát dražší než obvykle. Protože jsme si vědomi toho, že odpovídající zvýšení členského příspěvku by mnoha našim členům značně ztížilo nebo dokonce znemožnilo členství v klubu, chtěli bychom využít tradiční dobročinnosti a velkorysosti movitějších z nás, kteří již v minulosti projevili svou dobrou vůli a přispěli nám vyšší částkou. Počínaje rokem 1998 bychom proto chtěli zavést možnost sponzoringu jednotlivých čísel *Vexilologie* těmi ze členů, kteří přispějí částkou Kč 1.000,- a vyšší. V tom případě by jejich jméno nebo název jejich firmy byly uvedeny (v češtině i angličtině) na obálce zpravodaje. Předem děkujeme za pochopení.

(red.)

Do tohoto čísla přispěli:

Roman Klimeš, P.O. Box 200 828, D-53138 Bonn, SRN

Jan Tejkal, Záblatská 25, 713 00 Ostrava-Heřmanice

Ing. Jaroslav Martykán, Matúškova 14/796, 149 00 Praha 4

Ing. Aleš Brožek, Keplerova 34, 400 07 Ústí nad Labem

Mgr. Pavel Fojtík, Prusíkova 2435, 155 00 Praha 5

Doc. dr. Ludvík Mucha, CSc., Pod lipami 58, 130 00 Praha 3

VEXILOLOGIE (ISSN 1211-2615) - zpravodaj Vexilogického klubu, 130 00 Praha 3,
Pod lipami 58. Výkonný redaktor ing. Aleš Brožek. Toto číslo připravila redakční rada ve
složení ing. A. Brožek, mgr. J. Eichler, ing. P. Exner, mgr. P. Fojtík, J. Hubka, ing. J.
Martykán, doc. dr. L. Mucha, CSc., dr. Z. Svoboda a ing. J. Tenora. Výtvarně spolupracoval
J. Tejkal, R. Klimeš a ing. P. Exner. Anglické překlady ing. A. Brožek a D. Martykánová.
Prosinec 1997

č.106

*Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. NP 426/93 ze dne
23.3.1993.*

OBSAH:

SYMBOLY ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY Z LET 1916-1918	2011
NOVÉ PRAPORY A ZNAKY OBCÍ OKRESU JESENÍK	2014
SEDM DNÍ POD STOLOVOU HOROU	2016
NOVÉ VLAJKY	2020
17. mezinárodní vexilologický kongres	2020
Anjouan, Mohéli	2021
Severní Mariany	2022
Somaliland	2022
NOVÉ STÁTNÍ ZNAKY	2023
Arménie	2023
Bulharsko	2024
VEXILOLOGICKÁ LITERATURA	2025
RŮZNÉ	2026
Čtvrtstoletí Vexilologického klubu v Praze 3	2026
Máte zájem o sponzorování <i>Vexilologie</i> ?	2026

CONTENTS:

THE SYMBOLS OF THE CZECHOSLOVAK NATIONAL COUNCIL USED BETWEEN 1916-1918	2011
NEW MUNICIPAL FLAGS AND ARMS IN THE DISTRICT OF JESENÍK	2014
SEVEN DAYS UNDER THE TABLE MOUNTAIN	2016
NEW FLAGS	2020
ICV XVII	2020
Anjouan, Moheli	2021
The Northern Mariana Islands	2022
Somaliland	2022
NEW ARMS	2023
Armenia	2023
Bulgaria	2024
BOOK REVIEWS	2025
VARIA	2026
An article on the 25 years of the Vexilologický Klub	2026
Can you support our periodical?	2026